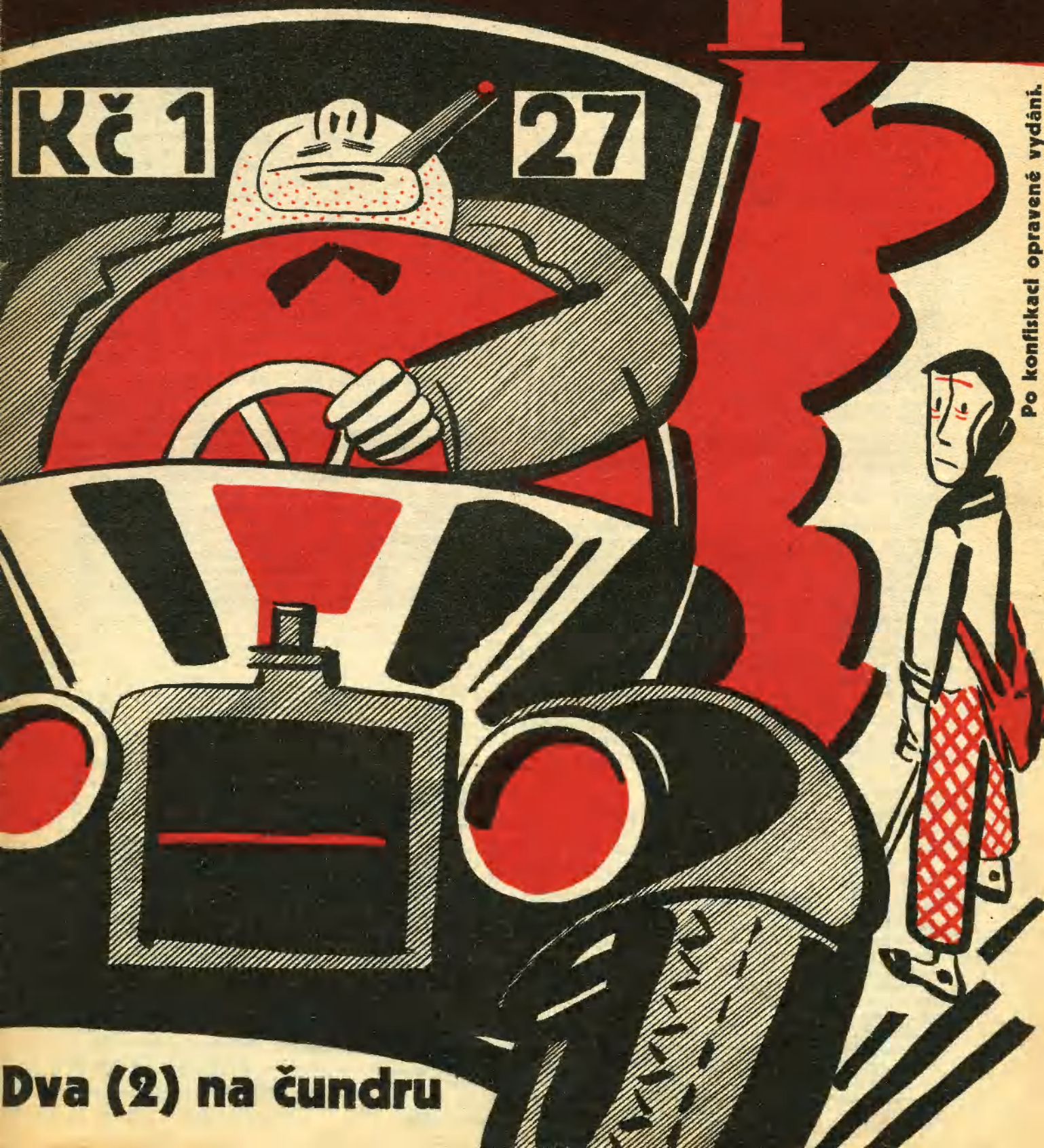

s přílohou TÁBORÁK

tramp

Kč 1

27

Po konfiskaci opravené vydání.

Dva (2) na čundru

PLAC pro diskusi o trampingu.

(Diskuse TRAMPŮ).

Ut audiat et altera pars!

Adresováno všem a především Kamarádu Kuzmovi.

Počátek mé trampské historie vytahují zprostřed válečných let. Tenkrát jsem buď žebřal a nebo jsem to sehnal jinak. Zkrátka, z mé dnešní existence je patřno, že jsem se vždy poctivě vynasnažil, najíst se za každou cenu. A vyhodili-li mne někde z maštale, kam mne zahnal touha po teplém noclehu, vyhodili mne rovnou na mez a nebo do lesa. Jinam nebylo lze jít. Trampoval jsem (akceptujete-li to slovo), maje v patách četníky a vlastenecké farmáře. Doba poskytl mi spoustu důvodů k tomu, abych si zhnusil vraždící vlastence. Tehdy jsem také poznal mizeru paďoura v celé jeho hrůzné přirozenosti. Kefas k tomu postačil.

Pak mne pohltila Evropa, v jejíchž útrobách jsem několik let cirkuloval. Dařilo se mi všelijak. Hódila-li mne náhoda do kupé luxusního expresu a nechala-li mne zachrápat ve spacím voze, posadila mne dříve, než jsem dojel k cíli, na chodník pařížského Montmartru, kde pro mne k snídani, večeri a obědu neměla nic lepšího, než staré drobty chleba, roztroušené v mých kapsách mezi zbytky tabáku. Jestliže puky mých kalhot řezaly nějaký čas vzduch před kasinem v Biarritzu, zničil jsem tytéž puky docela jistě o něco později při mytí paluby v Santanderu, abych je nakonec prodal za pár zlotých ve varšavských židech. Nabyl jsem, pravda, všelijakých cenových zkušeností, přišel jsem ale také ke škodě: ztratil jsem časem úplně smysl pro nauku, která ve mně kdysi vzbudila utkvělou představu, že „vlastí“ je mi nějaké území, ohraničené finančníky a četníky, území, mající tolik a tolik milionů obyvatelů...

Nelogické?! Ba dokonce i nemravné!? Jo, jo! Úřadům se to taky nezdá. Jenomže já na to kašlu!

Tak mne vychoval tramping.

Po návratu do zákonem předepsané vlasti, sešel jsem se s ovzduším, proti němuž jsem za Rakouska v příhodné chvíli manifestoval sběhnutím. S týmě ovzduším, jaké jsem dýchal ve Francii, Španělsku, Německu, Anglii, nebo, nejlépe řečeno, v Polsku. Na březích Sázy a všude jinde setkal jsem se s výslednicí nových, utážených poměrů: s lidmi, hledajícími v útěku do přírody trochu zapomnění na současnou mizerii. Docela normální weekendisté u bud, výletníci skautského ražení pod stany a leckde dokonce i skuteční trampové. Znal bys rád klíč, kamaráde Kuzmo, podle kterého jsem roztřídil celv ten dav na tři tak odlišné skupiny?

a ani jeden z nich nebyl tak naivní, aby věřil, že jeho hmotná mizerie je likvidována čtyřadvacetihodinovým pobytem mimo město. Taková je, kamarádi, mentalita trampa světového formátu.

To by tak v hrubých obrysech mělo stejnou melodii s písničkou, kterou jsi, Kuzmo, v předminulém čísle Trampa pěl na počest nihilismu. Jenomže, dráhy kamaráde, já, člověk bez t. zv. vlasti, nihilista nejsem a nezlob se, škrtnu-li z Tvého chansonu několik veršů, dobrých tak pro Werycha a Voskovce, a nahradím je textem chlapa, který trampem je, poněvadž dlouhá leta trampsky — nevejšletil! — ale žil a žije dodnes.

Hle: stoupenci Tebou kázaného nihilismu úšklebkem a nadávkami odpovídají panu paďourovi, tvůrci nebo spolutvůrci lidské bídy, na tuberkulosu svých

sourozenců a matek, na chcípání svých nezaměstnaných tátů, na perspektivy válek, na horníky, vražděné v dolech, na sve vlastní zotročení! Utekli z toho — v sobotu večer, aby se k tomu v pondělí ráno vrátili. Utěk se jim tedy jaksi nepodařil — všemožoucí pan Paďour chudáky železnou rukou vrací tam, kde je potřebuje mít. Plní nihilismu, podobají se tito nihilisté moc pěkně zmíněnému panu Paďourovi, který na výše uvedené záležitosti taky kašle. Pro mne e tento nihilismus duševní leností a, chceš-li, trestuhodnou dobytčí pasivností. Postrádá to inteligence.

Tramp není nihilistou a nemůže jím nikdy být proto, že postrádá ignoranství paďoura a rozhodně nemá smyslu pro otroctví, v jakém jsme dnes všichni. Nejen to: tramp se vždy proti zotročení brání.

A ty mu, milý Kuzmo, předepisuješ nihilism, to jest pasivnost! Ty můj dravý dobrý Gandhi...

Je zřejmé, že název „tramp“ patří nejlepšímu člověku světa a reklamují ho pro toho, kdo podle logikou daných předpokladů trampem skutečně je.

Pochopil jsi dobře, kamaráde Kuzmo, koho tím míním?

Kluci a holky. Přestaňte se hádat o to, zda politika do trampingu patří či nepatří a přemýšlejte věcněji o tom, kdo je a kdo není trampem a čím je trampu paďourstvo vůbec.

TRAMP-PROLETÁŘ — PAĐOUR-BURŽOA.

Spoléhaje na „nebojte se ničeho a nikoho“, píšu. Ale ne o „všemocné zbrani, smíchu“, ani o „zatahování politiky do řad trampů“, ani o tom, že „tramping je víc než socialismus a komunismus“. Proč? Protože to jsou blboviny! Trampové, kluci z továren, dílen, úřadů a škol, uvažte, že nežijete jen v sobotu odpoledne a v neděli, ale taky v pondělí, úterý a ostatní dni v týdnu, že ten paďour, kterému se chcete na trampu, je váš zaměstnavatel nebo nadřízený, který vás štvě po celý týden, že je to ten, kdo vás ničí rackmallsací, zbavuje zaměstnání, vyhazuje na ulici a protestujete-li, nechává do vás střílet! Uvědomte si, že tak zvaná „trampská morálka“ Vašků Dědků, Hadzílů, Kuzmanů a pod., nemůže pro vás existovat, protože vás takticky odvádí od boje proti těm, kteří vás vykořisťují.

Bengalo.

Originál angl. dulbox

195' - až 218' -

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

beneda: týden

Cestujeme po dalekých cestách
dýchající zviržený prach.
Telegrafní tyče a bílé patníky
provázejí chudé poutníky
světa kraj.

Před životem utíkáme
abychom našli život;
písničkou veselých not
nohám pomáháme —

Ráj
svých pohádek kouzlíme do zelených niv,
zázrak a div,
jimž se s milenkami vzdáváme bez výhrady.
Vzdušné a báječné hrady
plují zahradou křídlatých slov.

Vrstvíme rov
nad psími dny
všedního života.
Večerem potácíme se opilí sny —
Cizota

dnů týdne obléká šperky v neděli.
Sobota nadělí
teplých úsměvů raneček
pod svíčkami svobodných hodin zdobený
stromček,
do pondělka je daleko 36 svobodných
hodin,

třicet šest dlouhých a dalekých milí,
o nichž jsme snili
u stolů, ponků a kovadlin
jako o vůni vzácných vín,
jichž jsme se dočkali,
a jimi promaširovali,
abychom pro ně zítra ve vzpomínkách
plakali —

Trampové věční.

„Ty nejsi pravej getleman!“ vyčítá Marry
hořce Tomovi, když ji nechá zoufalou brodit
přes potok ve posledních střevících.

„Hele, nekecej,“ rozčiluje se Tom, „vždyť
ty taky nejsi pravá blondýna.“

Stormy River

Nejvěrnější

mapa současné

Afriky, kterou nám

poslal z Alžiru náš Géza Včelička

**Franto! menuj mi tři předměty
obsahující škrob
Dvě manžety + limec**

Ilustrace známé ruční práce slujčí „paličkování“.

Skalp:

O všem možném a nejvíc o Marseille.

III.

Říká se, že Čech-muzikant se najde na celém světě. Podobně tomu je i s prodavačkami lásky. V nevěstnicích, majících pyšná, honosná jména historických chlípnic, se světelnými reklamními štíty, zvečera stejně křiklavými jako vysloužilé krasavice-portýrky ve dne, najdete vždycky nějakou, která vzpomíná na padesát kroků nahoru a dolů kolem Prašné brány. či staroměstského orloje.

Poznáte ji, i když nepromluví. Rostly, krmeny teplými burty a sem tam nějakou tou vepřovou s knedlíkem, mezi holubičím národem, jehož padouři je za padesát korun huntovali s rozvahou počestných kupčičků. Nyní mají mdlý obličej s vodnatelnými očima. Celek na vás působí jako panorama Hradčan — v Muchově placheťce.

Když se vás zeptají: „A co dělá Eldorado?“, jejich panenky zazáří ztracenými láskami a v jejich hrdlech zavzlyká dojetí... „Kam si prchlóó mládí mojeé?...“

Patnáct, dvacet slečen (což je průměrný počet kněžek domů lásky), zahalených nebdale v pestré přehozy, tvoří nejpodivnější směsici národů. Najdete tu, mimo kádr Francouzek, všechny rasy. Jsou tu Němky, prodávající vyšší kursy v Hamburku, Španělky s nacesanou kakadou havranních papoušků, Italky, o sole mio a milá kůzlata, Arabky, jejichž smavého mládí se neubrání člověk litovat. Slovanstvo je zastoupeno mimo Češkami též Polkami a Ruskami.

Tyto poslední, mající úctyhodné rozměry, vzpomínají sladkých časů, kdy jejich papá-jenerál je hou-pával na kolonou: Bože, cara chraň! Jejich klientela rekrutuje se z větší části z Jevgjeninů Oněginů, bydlících v barákové ruské kolonii za marseillským nádražím, čpících vínem a srdcem, jehož tlukot zvroucňujevá při požívání boršče s červenou řipou v zapadlé restauraci. Není se potom co divit, že Tařany pláčou!

Zábava v těchto hampejzech, přes den zkomírající unaveným defilé krasavic „Cinéma“, přeje-li si toho zbloudilý chodec, roste do nevázanosti vždy večer, když oživnou ulice s lacinější konkurencí, jež je pro sebe.

Madame z „First Classe House“ má ve svém ústavě — šeptá vám to v prostředku uličky — „žantjy anfan“, které nemají více než 14 let...

Malá Margitka vykukuje z pootevřených dveří a její malá ňadra pučí v červeném trikotu. Má unavené oči, které kontrastují s naučeným úsměvem. Ty krásné kozičky dorostou v rukou krutých mužů v ošklivé cecíky. Je vám z toho smutno...

Hladové pohledy vyfintěných námořních oficírů brousí kolem.

Pak se jde dovnitř. Husím pochodem — podle šarží. Pak křupou schody.

Za rohem se rozjaření mateloti spokojují s Prix fixe, tout compris, 5 franků, což je asi cena jedné průměrné večere v této čtvrti.

Lues je rozhodně lacinější než kapavka.

Každý den přijíždí nějaká loď.

Každý den večer proflakují se nejširší uličkou, běžící paralelně se severním bokem Vieux Port, sto metrů nad ním, nějaci přivandrovalci.

Rybářky odklidily své košatiny. Poslední, neprodanou rybu, jejíž žábry celodenním okoukáváním koupčtivých ztratily svou růžovou svěžest, hodily na zem. Prodavačky citronů, pomerančů či artičoku táhnou celou šířkou, zaháknuté, k sobě přimknuté a šilhají zálibně po frajerských klucích, utažených v modrých bluzách.

Sem tam se některá z nich zamračí, když ten nejspřávnější vklouzne do pětifrankového krámečku: Škoda kluka — s takovýmhle objetím!

Pak se jedna utrhne. Posadí se s tím nejvěrnějším za dlouhou sklenici s Pernodem, anýzovým aperitivem, kalným jako koňská moč, a o půlnoci je slyšet její tenký šepot nad Joliette, jejíž světélkující, do dálky utíkající moře si prohlíží s hradní zdi, vyběhlé nad novým přístavem, v němž hoří světla nakládacích lodí. Tehdy se přísahá láska, veliká jako Notre Dame de la Garde, zlatá a důstojná. Tlačící jako mazargueské skály!

Polibky jsou slané od moře a námořníci jsou věrní: mají v každém přístavě jenom jednu holku, jejíž měkká náruč stojí za toto sebezapření.

Když se vybouří jarní deště a slunce ohřeje moře o dva stupně, oddávají se rybáři ve volných odpůldnech nejen hře v koule, jež je nejpobulárnější hrou všech Jihofrancouzů a Taliánů, ale i jiné zábavě, vyhovující dokonaleji jejich přímořskému temperamentu: rytířským turnajům.

Zvláště je-li na molu beseda starousedlických dce-rek, holek jako květ, vonících olivami a všem možným kořením libezné Provence.

Seberou dvě motorové, bachraté bárky, na jejichž zádech vztýčili nazpět běžící vysoký můstek, nalozí je dlouhými, šestimetrovými tyčkami a bojechtivým mužstvem, jež by se rádo blýsklo před žábama — a vyjedou „na plac“.

Vprostřed golfu se motorky rozdělí a zaujmou. stopadesát, dvětět metrů od sebe vzdáleny, bojovný pozor.

Pobřežní beseda utichá. Kluci přestanou „kopat maminčin hrob“ nohama s mola spuštěnými a holky vykřiknou dvě chlapská jména.

To už vylezlo z každého člunu na vysutý můstek pro jednom rytíři, jehož brnění pozůstává z dřevěné desky, zavěšené na krku, která chrání prsa zápas-níkova.

Pak zabublají motory a loďice se proti sobě rozjedou.

Nikdo ani nedutá.

Holky drží palec tomu svému a zmrzlinářka s malinovou tváří chladí svou horečku svým pochybným zbožím.

Rytíři-sokové propichují se očima — a když se jejich loď přiblíží v plném trysku na třicet metrů, zvednou svá dlouhá kopí a zacílí si jejich konci na obrněná prsa, na bílý střed červeně natřených desek.

Napětí vrcholí.

Soupeři se nakloní, zapnou svaly pevně rozkroče-ných nohou a plnou parou narazí svými bodci na sebe.

Byli to řádíví kluci. Kopí jim praskla a oni zůstali stát. Ani brvou nehnují.

Hra se opakuje.

Loď se rozjíždějí, aby si to rozdaly znova.

Tentokrát to bylo lepší. Kopí naráz vydržela — nikoliv však rytíři. Ztratili rovnováhu a zamávavše rukama — spadli oba dva do moře.

(Pokračování)

Osip Dymov:

Konec světa.

K službu konajícimu strážníkovi, který stál na svém místě v New Yorku, na nároží 5. Avenue a 42. ulice (tedy ve středu země, na pupku světa), přišel muž s obličejem zhnědlým sluncem a slepeným, rozčuchaným vousem. Měl ošumělý, sluncem vybledlý, mnoha dešti odbarvený, rezavě hnědý plášť, těžké, nečisté boty a typický zevnějšek farmáře z venkova, který vylezl z nějakého medvědího kouta americké prerie. Poklepal majestátnímu, bezvadně oholenému policemanovi, oblečenému v dokonale sedící uniformě, na rameno a podával mu dvě neoznačené vstupenky, tázaje se:

„Kde je to?“

Strážník se díval na lístky, pak na farmáře, potom znovu zase na lístky.

„Co je to vlastně?“ otázal se.

„Dvě vstupenky, v první řadě vlevo. Kudy se tam dostanu?“

„A kam vlastně?“

„K zániku světa,“ povídal farmář a díval se strážníkovi šedivýma, bezbarvýma očima do obličjeje.

„Jaký zánik světa?“ zeptal se strážník, nechápaje toho nejmenšího. Farmář strčil mu poněkud podrážděn lístky pod nos:

„Zítřka je přece patnáctého, není-li pravda? A zítřka se tady obrátí svět... No?! Koupil jsem dva lístky do první řady pro sebe a pro svou ženu. Schválně jsem přijel z Dixi-Mixi o jeden den dříve, abych si včas obsadil místa... Tak jak se tam k nim dostanu? ...“

Policista potřásl hlavou:

„Kdo vám řekl, že bude zítřka konec světa?“

„Prodavač těch lístků. Zaplatil jsem deset dolarů za kus...“

„Stal jste se obětí surového podvodu,“ odpověděl strážník, „svět zítřka nezanikne. Pojdte se mnou na policejní komisařství, tam prozkoumají věcnou podstatu podvodu a potrestají šarlatána, který vás napálil.“

Zmatený, hluboce vzrušený farmář, který přijel ze svého odlehleho Dixi-Mixi do New Yorku, aby přihlížel konci světa, stal se během hodiny předmětem posměšku celé Ameriky. Na všechny světové strany, na sever, jih, východ a západ letěly telegramy a radiové zprávy, fotografie, fotoreportáže... Policie a tisk se ujaly případu. Jelikož muž, stydě se za svou vlastní ignoranci, tvrdošíjně zapíral své jméno, jmenovali ho „farmář z Dixi-Mixi“ a toto zapomenuté, každému člověku dosud neznámé místečko docílilo bleskovou rychlostí všeamerické proslavenosti. Smáli se zajímavému venkovanu, docela se roztřásali smíchem tak dlouho, až — — až zvláštní tento muž úplně zmizel, ale zato však objevil se ve všech drogeriích nový prášek na zuby, pojmenovaný Dixi-Mixi a za nedlouho nato novopecený milionář, právě tento hloupý, posměšky stíhaný a vysmívaný farmář!

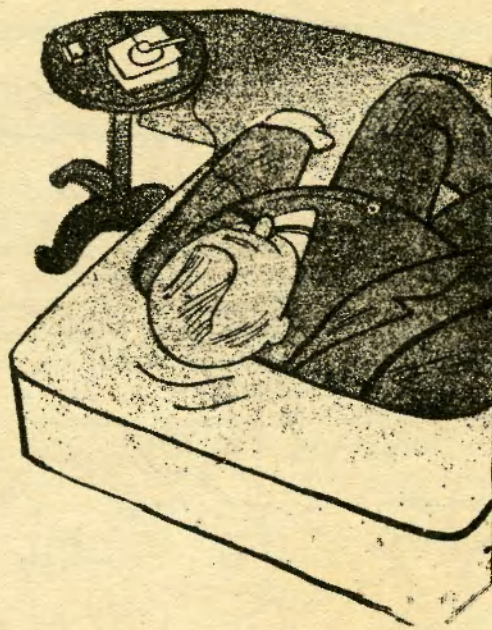
Konečně zažil obrácení svého dosavadního světového pořádku: Úspěšné zavedení svého artiklu pronikavou propagandou, která nestála ani haléře.

Zarve (jemně!) strážník Vágymu:

„Jak se menujete!“

„To nevím, já nerozumím zahradnictví.“

Ctibor

Trampování na „mořský trávě“.

Sambo vyrazil okno p. t. četníkům.

Když slyšel cinkot skla dal se do běhu, co by Nurmi.

Pan četmistr a spol. za ním a měli kliku, malýho Sambu chytli.

— Ty darebáku, uličníku, vokno rozbiješ a utéct bys chtěl, hned zaplatíš holomku.

— No tak mě nezdržujte, povídá Sambo, dyť vidíte, že utíkám honem domů pro peníze.
Pinca.

I pěje si zamilovanej Čudr: „... na přístav a rudý retý — bílý tělo Margarety...“

V tom ho Sisi přeruší a vece: „Nemyslíš, mameluku, že vona už se přes léto taky drobet vosmáhla?“

Blbé je, když paďouru žena koupí dvoje podlekačky, on oblékne si je oboje a jsa na záchodě, zapomene, že má dvoje, svlékne jen jedny.
Fena.

— **Poslouchej, znáš to „Mezi Proudý“?**

— **Ne, já sem čet jenom Psohlavce.**

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

— Co se stalo, když ten padour řek' Irčanovi, že je lhář — co říkal Irčan?
— Hm, neříkal dlouho nic.
— Se divím, že byl tak dlouho trpělivý.
— Ale až potom za dlouho se ho zeptal: Tak co, máš dost? Siki

A: Tak čecé řekni jakej je rozdíl mezi věčným světlem a sedátkem v toaletě?

B: Nevím.

A: No věčný světlo přece někdy zhasne, ale sedátko v toaletě je mokrá furt.

**Přid' se k nám podívat
Na co?
My máme nového psa, a
já chci vědět jestli kouše.**

„Krucci fix, kluci, co pořád v tý chatě děláte, že nevylezete ven?“

„Ale tadydle Slejškovi se točí hlava, tak koukáme, moeli mu dělá vobrátek.“ Ctibor

„Člověče, támhle v tom hostinci je rychlá obsluha!“

„Jak to?“

„No, sednul jsem si tam na chvíli a než sem se nadál už sem měl v sobě pět piv.“

-šefe-

— Pročpak jste dnes potmě?

— Ale namíchli jsme petrolej.

— ???

— No, dopálili né?

Lucie

Prof. Absolon sleduje s vřelou účastí další vykopávky tentokrát pravých Věstonických Venuší.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

VERŠE Z MARSEILLE.

Když loď se vrací odněkud ze západu
Jean-Jedna Jizva odplivuje tabák plný slin
vzpomíná na bretoňskou vesničku, kterou
opustil z hladu
a sleduje svůj stín.

Vzpomíná na otce, hlídače na majáku
na všechnu dřinu na palubě a na první plavby,
na špatnou whisky, na příchuf lásky a raků
na cinkot nožů a lahví.

Až kotvy zaklesnou za mlhavého rána
a plavci bez čapek jdou užít Marseille
nebojí se bouřek ani kapitána
— Marie Jeanne mu sama naleje!

Marco Polo.

Karel Konrád

Boží mlýny čili o jednom českém filmu.

*Do rána bude každá kavárenská coura
pokřtěna na filmovou hvězdu. Delluc.*

Český film —

Moje zkušenosti jsou téměř bez historie. Jen po jisté námaze si vzpomínám na první film naší národní produkce, název jeho jsem již zapomenul, ale bylo to asi před šesti, sedmi roky. Avšak zcela určitě si pamatuji, že zlatým hřebem tohoto filmu byly koňské dostihy. Představte si zahradní zeď. Přes ni je přehozen kousek koberce, po obou stranách je vidět několik metrů zdíva. Nuže, asi 8 až 12 osob opře se mondením způsobem o tuto zeď v místech, kde je přes ni přehozen onen hadr a sledují dostih, to jest běh celkem jednoho koně, který se mihne a opět přiběhne nazpět, což se opakuje asi pětkrát, kterýžto výkon jest sledován onou světáckou společností, čítající 8—12 hlav. Přisahám, bylo to doslovně tak. Pamatuji se zcela přesně na ono nedělní představení v Almě, kdy jsem dostal první křest českým filmem.

Nedávno mi vyprávěl Vlasta Burian o filmu »Jan Amos Komenský (1592—1761) loučí se se svou vlastní na Růžovém paloučku«. K pánům podnikatelům přišel jakýsi muž v civilních šatech, který po kratším úvodě řekl asi následující: »Váš operatér vás, ctění, velmi okrádá, točí příliš rychle. Angažujte mě, budu vám točit zvolna, myslím, že hodně ušetříte, ctění . . .«

Kdo by odolal takové sladké řeči?

Muž byl najat.

Muž točil pomalu.

Muž točil velmi pomalu.

A když to pak pouštěli, tu Jan Amos Komenský

(jehož představoval jeden chvalně známý Čechoslovák z kavárny Rokoko), loučil se se svou vlastní v plném trysku, lítal po Růžovém paloučku jako šílený; podobalo se to rejdní sodíku po vodní hladině.

Upozorňuji, že to vyprávěl Burian pouze mně, nikdo jiný nebyl přítomen. Je to důležitá poznámka, neboť Vlasta je vážný, seriosní člověk, hovořili s vámi mezi čtyřma očima; je-li však přítomen ještě další pár očí, tu je to již pro něho publikum, střemhlav změní svůj přirozený hlas, vymýšlí si (aniž by ostouzel!); hraje prostě divadlo. Proto ještě jednou prohlašuji: bylo to pouze mezi čtyřma očima!

Teprve po šesti, sedmi rocích jsem měl tu čest spatřiti znovu český film.

Bylo to v Lounech. Pochopte, že na malém městě je člověk schopen mnohých pošetilostí.

Hráli »Boží mlýny« od Jana Vrby.

Nejprve se objevila na plátně útulná vila páně spisovatelova. Ukázali ji se všech světových stran. I polostran. Pak, jako švihnutím kouzelného proutku, byli jsme v Jeho pracovně. Plno knih, papírů. Měli jsme štěstí: zastihli jsme právě Mistra doma. Seděl za masivním psacím stolem v měkkém límečku, s hlavou hluboce skloněnou.

Psal, psal, psal. Náhle zvedl zdlouha hlavu svou a zadíval se do prázdna mhouře snivé oči. Patrně zachytil novou Myšlenku, cítili jste její dech na jeho spáncích, a skutečně, jal se opětovně spisovati. Měl jsem dojem, že v oné pause, kdy — jak je patrné i nezasvěcenému — Autor přemýšlel, měl patrně nějaké vidění. asi něco podobného, jako je to zobrazeno vystižně na nástěnných kalendářích, kde komponujícímu Smetanovi zjevuje se Libuše, Dalibor, Čertova stěna, Dvě vdovy, Tajemství, Prodaná nevěsta a v pozadí Tábor.

Bude nejlépe, když vám nejprve oznámím obsah celého zfilmovaného Díla. Nuže, k věci:

Sedlák Záhoř je dlužen chalupníku Podestátovi 300 zlatých. Podestát zemře a jeho vlastní syn vymáhá soudní cestou zaplacení dluhovaného obnosu. Ale »tvrdá chodská palice« Záhoř odpřísáhne před krucifixem, který se pak asi 10krát zjevuje během celého filmu, že dluh splatil již zemřelému. Jak patrné, jde zde o zjev zvaný v soudnictví křivá přísaha, zvláště když si uvědomíme, že v dálce byl viděti jako memento Koziňův pomník.

Celá dědina je přesvědčena, že Záhoř nezaplátil. Na grunt křivopřísežníkův dopadají nyní rány osudu. Starý Záhoř má dva syny. Matyje a Vondru. Matyj je mírný, slovanský; je to selský lenošivý

snílek, kdežto Vondra je dríč prudké povahy. Mezi oběma bratry vypukne svár stran k vůli ohledně krasavici Naně, dcerušce tamějšího kováře Drastila, jehož znázorňuje Gusta Frištenský. Nana dá přednost Matyjovi a je svatba. Po čase Vondra vyhodí ze statku slabého Matyje a žije s jeho ženou, když již ho před tím spolu podváděli a dokonce s patrným úspěchem. Ponižený Matyj chce odjet do Ameriky. Ukradne otci nějaké bankovky, je však zablázněn Vondrou, když si je přepočítává ve stodole a téměř na místě je od něho uškrcen. Zločin je prozrazen a četník odvádí v poutech vraha. Zatím starý Záhoř, nutekán hlasem svědomí, jde vrátiti 300 zlatých panu Podestátovi mladšímu, ten je však odmítne přijmouti pln spravedlivého hněvu. Nebohý stařec, štváný výčitkami, odeběře se po žebříku na půdu, kde peníze spálí; od nich chytí sláma, od té pak celé hospodářství, a při tomto neštěstí uhoří jednak starý Záhoř, a za druhé i Nana s cizoložným děckem v náručí. V tom se objeví na plátně boží oko ve formě trojúhelníku a lopatky větrného mlýnu se přes něj točí zvolna, zvolna: boží mlýny melou pomalu.

Nemluvme o fotografii, aniž bychom vzpomínali známého přísloví: »kde nic není, ani smrt nebere«.

Velmi originelně je naproti tomu znázorněno ráno. Husy jdou prázdnou vesnicí, odkudsi z posledního stavení, jejich pochod stále trvá.

Ještě nepřešly.

Ani doposud ne.

Moje sladká sousedka zašeptala: »Uvidíte, že půjdou až na kraj plátna!«

Měla jste pravdu, má znejmilejší!

Zamlčel jsem, promiňte, že jsem viděl ještě jiný český film, odehrávající se asi před sto lety. V dostavníku jedou hlavní představitelé ve věrných dobových krojích, ba i dostavník má všechny půvaby minulosti; jen trochu rušilo, že podél silnice byly telefonní linky a železniční násep; bohužel byl jsem zklaman; žádný vlak v tu dobu nejel.

Podobné zklamání jsme zažili i při představení »Božích mlýnů«. Při tancovačce vypukne rvačka. Očekávali jsme, že náhle vstoupí kovář Drastil, Gustav Frištenský, a že jim to všem »ukáže«.

Bohužel, těšili jsme se marně.

Bohužel!

Ovšem; titulky.

»Ha, co bureš teďko dělat, Matyj?«

»Co buru dělat? Pudu do Hameriky.«

Atd.

Překrásní byli dva chodští kmetové, hluboce nábožensky založení. Jejich vlasy byly jako první sníh. Ale byli tak křepcí, svěží, skutečně nikdo nepoznal, že je jim nejvýše 40 let.

Jaká bláhovost, domníváte se, že tento film je prost překvapení.

Jen tak namátkou: Vondra zabije Matyje a ukryje zavražděného ve stodole. V noci však nemůže spáti. Je to ostatně zcela přirozené. Na projekčním plátně zjeví se vodní hladina, rozčtěná soustřednými kruhy, tušice, že Vondra chce mrtvolu hoditi tajně, skryt nočními temnotami, do rybníka.

A skutečně. Vykrade se ze světnice a zakope svou oběť do hnoje.

Asi osm minut trvalo, než přešel dědinou starý Záhoř se synem Matyjem, když se ubírali ke kovářovic Naně za účelem námluv.

Návrat byl o něco kratší, celkem to zabralo téměř čtvrt hodiny.

Velmi moderně a plasticky však bylo znázorněno, jak vešlo ve známost zmizení Matyjovo. Nejprve přišel titulek:

Dědinou se rozneslo, že se Matyj ztratil.

A tento titulek byl ilustrován následovně:

1. celkový pohled na dědinu;
2. báby s nůsemi na zádech si vyprávějí;
3. clona;
4. dva dělníci, nesoucí na ramenech symbolické motyky, debatují;
5. zvoník horlivě rozmlouvá s vesničany;
6. }
7. } vše se opakuje ještě jednou,
8. } ale chvatněji.
9. }
10. }

Boží mlýny melou pomalu. Těžko, přetěžko rozhodnout, co bylo krásnějšího.

Film? Nebo román?

Podle našeho soudu nutno dáti přednost předehře znázorňující vlastního autora v jeho Dílně — vile.

A všichni jistě tušíte, že kovář Frištenský měl vyhrnuté rukávy u košile.

Když přišel Emil Jannings do Hollywoodu, oslovil ho jednoho dne nějaký člověk v ošumělých šatech. »Mám skvělý nápad, mr. Janningsi. Pojdme naproti do cukrárny, vypijeme limonádu a napíšeme libreto pro film.« »Co,« povídá Jannings, »já jsem herec a o psaní nemám ani potuchy.« »Nevadí,« povídá druhý, »já ano«. Na to Jannings: »Já ale nemám žádné nápady!« »Nic nedělá,« povídá druhý, »já něco mám.« »Ale kdo udělá scénáře?« »Já přirozeně!« »A kdo děj?« »Já!« »A titul?« »Taky já!« Tu vyrazil Jannings: »K čertu, co pak mám tam vlastně dělat?« Na to druhý: »Vy zaplatíte tu limonádu!«

— Co mě tady furt zpíváš s tou plnou hubou?

— No přece — koho chleba jíš, tomu píseň zpívej!
Hoban.

**Dneska sme užili v chatě psiny.
Hm, to my měli vepřovou.**

Gibo,

„Jimmy, když tak ležíš před boudou na tý půlce stanu, tak mi vždycky připomínáš Gretu Garbo.“

„Mám úplně její obličej, že?“

„Ani ne. Ale já ji dycky vidím taky na plátně.“

**Čeče mi teď máme u roty
dvoji maso.
Neblbni.
No fakt. Tlustý a libový.**

Black Hills.

— Kam chodíváte vobyčejně v neděli ráno po potlachu?

— Teda to se mejlíš, to my vobyčejně nechodíváme.
Hawan.

**Tak sem těma dveřma prošel
a koukám nouzi mám furt.**

— Čeče, já už ti byl v takovej zimě, že sme museli vylejvat vodu z vokna a klouzat po rampouchách, když sme se chtěli dostat z domu.

— Nežvaň! To nic není, to já sem byl v takovým mrazu, že sme museli pod krávou rozdělat voheň, abysme místo mlíka nedostali „ice cream“.
Dandy

**Slouchej, Jepišku, já bych rád zažil námořní bitvu při bouři na moři.
Dyt ty seš takovej potentočkovanej.
No jo, ale trpim zácpou.**

— Kde je Forman?
— Šel přát starýmu šťastné a veselé vánoce.

— Že tě kopnu!

— No, von ti je děsně koktavej. šefe

**Táto náš Jeníček už začíná chodit.
Tak ho honem pošli pro pivo.**

Black Hill

Něco o tom šerifování

Už se popsalo dost papíru o tom našem tramském názvosloví. Psalo se i proti tomu kamarádování i proti těm exotickým názvům jako Santa Puelo, Nevada a Kanada. Tohle myslím, je už zbytečno rozmazávat. Naše názvy jsou nám už vžitá a konečně nám dávají nádech toho, čím chceme být — kosmopolity.

Hlavně ale zdůrazňuji, že leží v žaludku pánům paďourům a proto je nutno pěstovati je dále. A teď k věci. Kluci často píšou: Já šerif, von šerif, nebo kde máte šerifa, a ví se vůbec, co to značí? To jméno se nevztahuje na žádného kaprála, který by měl právo říci: „Ty jdi pro vodu a ty pro dříví.“ To by jsme byli tam, kde jsou skautíci se svými bratry vůdci. Tak co to má vlastně být?

Kamarádi, jak je několik lidí pohromadě, vzniknou spory. To vy sami víte. Tak a už jsme u toho. Nemyslím ovšem, aby vždy povstal šerif a řval hromově: „Ticho“. To by jsme byli zase vedle. Když už kamarade, jsi tím šerifem, tak si pamatuj, že v první řadě jsi (ovšem myslím v trampingu) smírným soudcem a ne policajtem jako tvůj americký jmenovec.

Šerif se nedělá, ten se rodí. Musíš být chlapče trochu starší nežli ti, jež chceš usmířovat a musíš být v srdci přesvědčen, že ti tvoji kluci jsou nejlepší hoši na kontinentě. Musíš jim vysvětlit, že je to pochybené, skroutit z činelů trychtýř a dávat s ním hostinskému v Kytíně klistýr, (Mroži a Cinto, vás se to netýká) musí vysvětlit klukovi, který načůral Emanovi na botu, že mu to neměl dělat a pak musí říct Emanovi, kterej to udělá na šerifovo kalhoty: „Ty, ty rozpusto“. Musí vysvětlit klukům, kteří chtěli skalpovat Artūra za to, že na ně hodil žebřík, že to tak nemyslel a na konec si musí nechat dát hoblá od obou usmířenců.

Tak kamarádíčkové

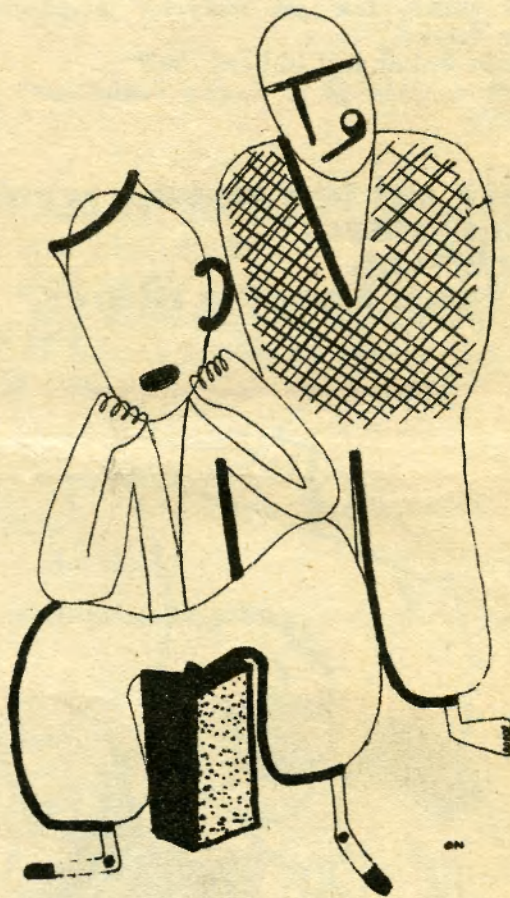
Ahoj Šerif Franta.

— Fotr, koukej, chalupa nám hoří nad hlavou!

— Tak di říct mámě, aby už nepřikládala.
B. H.

— Pane tramp, ten nůž, co jste mi pučil, není čistý.

— Že ně, vždyť sem s ním před chvílí krájel mejdlo!
Dandy

**„Vis, co je hrozně blbý?“
„No, kecej.“
„Dyš trosečník na pustém vostrově
najde bednu s párátky.“** -icfe-

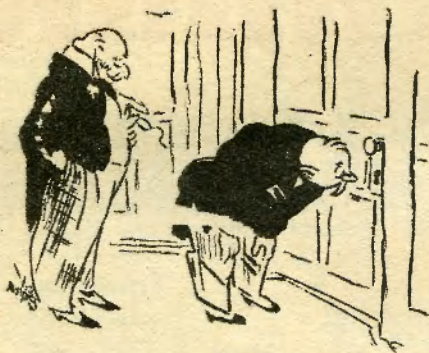
Za Kč 100 -

obdržíte dokonalejší
fotografický aparát

„Okam“ od ly „Argo“

PRAHA I., TÝNSKÁ 4. — ŠTUPARTSKÁ I.

Aparáty všech značek — Vyvoláváme, kopírujeme, zvěřujeme

A pak že prej je u nás nezaměstnanost!

- Bála by ses s a m a tady na osadě?
- Ani trochu.
- Vsaď se, že by ses bála, Jimmy.
- Ty chytřej, dyk tu žádnýho Sama nemáme.

Mudr: Řekněte a!

Pacient: Und.

Mudr: Fix, proč neřeknete a?

Pacient: Dyš já su koktavej.

— Dondy, proč jsou doutníky tefkone tak krátký?

— Víš, voni si v tý tabákový režii řekli, že konce lidi stejně zahazujou, tak je dělaj hned krátký.
Black Hills

— Čoveče, nebyl von Melich na trampu v tropech?

— To nevím.

— Já že je tak trop!

ka + al

Aj, slyš, národe českéj!!!

Klub trampů „Ztracenkáři“ v Tlumačově pořádá v sobotu dne 19. července 1930 v sále u „Herniků“ „Přátelský večer“ s taneční zábavou a tímto programem: Úvodem: **Vzpomínka výročí zborovské bitvy.** J. Voldán: **Hrdinný plukovník Švec** (zpívá Schlick Váša). **Hymny** (hudba). **Prolog** (Vláda Karas). J. Hvizďálek: **Nevolej, neťukej...** (duetto Oharková B. — Schlick Váša). **Švanda dudák** (Ferry Zlámal). J. Mottl a J. Novák: **Trampské písně** (sbor „Ztracenkáři“). Karas Vl.: „Dnešní ženy“, jednoaktovka. J. Červený: **Pisnička z mládí** (Vl. Karas). Ruda Jurist: **Jen čtvero slov** (Váša Schlick), **O, slunce moje** (Ferry Zlámal). Karas-Schlick povídá a baví. **Stolové zařízení.** — K tomuto „Přátelskému večeru“ zvali tlumačovští „Ztracenkáři“ asi těmito slovy: **„Vaše Blahorodí!** Dovolujeme si Vás zdvořile zvát na náš přátelský večer. Jsme mládí! Hledáme ušlechtilou zábavu. **(Pročtěte oslavujeme zborovskou bitvu tancovačkou!)** Chceme společně příjemně pobavit Vás i sebe. Hodláme spojit dobrý s užitečným a proto podnikáme tento přátelský večer ve prospěch dobročinného účelu a doufáme, že nás v této věci podpoříte. Jako všude v jiných městech a městečkách, tak i my zde založili jsme klub trampů, tak zv. „Ztracenkářů“. V dnešní době mládež upadá a hledá sobě špatné zábavy. Všude se o tom křičí, píše, referuje, ale pomoc nepřichází! My chceme si pomoci sami. Jsme mládí, plní ideálu a proto prosíme, nedeptejte je a pomozte nám je křísiti v jiných. Chceme probouzet a pěstovat lásku k české písni, hudbě, českému hudebníkovi a pamatujeme odkazu našich velkých mistrů: Smetany, Dvořáka a Fibicha, Jurista a Červeného... **(z kteréhožto důvodu jsme zařadili i vškostnou národní píseň „Jen čtvero slov“!)** Protož se zamyslete nad našimi řádky a pomozte, pokud je pomoci ještě možno. Budiž našim heslem „Zpěvem k srdci, srdcem k vlasti!“ Dnes ti starší hledí si více politiky, stran a straniček a jeví nejméně lásky k tomu, co jest tak krásné: Přírodě, naši učitelce a matce! My nevedem politiku žádné strany, my učíme se býti samostatnými, dobrými, vytrvalými lidmi. Naším heslem jest: „S veselou myslí a úsměvem na rtech dobudeš světa“. **(Hvizďálek „Nevolej - neťukej!“).** Zveme Vás proto uctivě mezi nás a slibujeme Vám, že v našem kruhu zapomenete na všechny své strasti a přičiníme se, abyste na ty chvílky, ztrávené mezi námi, vždy mile vzpomínal. Tak zvaní „Ztracenkáři“. — **Redakce zaznamenává tento trampský počín, upozorňující všechny trempíře na tlumačovské „Ztracenkáře“ jako takové, čili: Mládenci, když chcete pěstovat lásku k českému „hudebníkovi“, jděte tedy ke Stříbrnému!**

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

Drby z čundrů,

Joba, Joha! (což je pozpátku ahoj) děkujeme Vám za Vaši pohotovost, jakou jste si pospíšili objednat našim prostřednictvím krásnou Sauerovou knihu „Pašeráci“ (za 27 Kč, 300 stran s podpisem autora) a „In memoriam J. Haška“ (za 9.50 a též s vlastnoručním podpisem Frantovým). Bohužel nemoc Sauerova se zhoršila, takže se vyřízení objednávek trochu a dost zdrželo, protože všechny knížky nemohl na jednu podepsat. Včera tu práci skončil, tak jsme to už svěřili bedrám pošty.

Měli byste získat další nové objednávky, nemyslíte? My a Sauer myslíme, že jo. Jo!

Trampky + Trampové!

Hledáme vaši spolupráci a spoluúčast pro

PRVNÍ TRAMPSKÝ FILM!

Seriosní nabídky s udáním druhu spolupůčasti na zn.: „Vlastní silou!“ na Filmovou produkci Avantafilms, Karel Tršický, Tábor, Riegrovo náměstí 497.

MORAVSKÁ SLEZINA.

Tak přeci se někdo rozhoupal dát návrh k tej naší moravské slezině. Je to kluci od vás moc fajn, že ste měli vhodný plácek slezinový. My Ostraváci sme už o tom hodně mluvili, že by to mohlo být někde u nás. Ale nemáme vhodný místo, a pak je to hodně z ruky. Tak už zůstanem u toho vašeho návrhu na 31. srpna. Bude to fajn, až se všichni sejdem a popovídáme si. Jenom kluci, ať nemáme moravský Jarov, to by sme měli místo sleziny manévry. Tak sdělte ještě kluci správnou polohu a stanici placu slezinového, páč přijedem asi kol 12. hod. v noci. —

Jó, abech nezapomněl, hanáce, ahe vás nenapadlo dovězt sebou slevovici, me trempi, přece sme samé abstinent!

Kluci, hleďte to splácnout do haptáku, ať je to na síchr a Manitou pomůže nám, aby se plácanda vydářila.

Leoši Jille, ty kluku previtáká, cos to udal za adres, dopis, který sem ti psal dle adresy v Trampu, která zněla: Leo Jill, Přerov, Palackýho 26, mně přišel nazpět, že si na Palackýho neznám a vůbec policejní nehlášen. Že by kanadský? Nebo si se přestěhoval? Sděl mě ještě kde to bude na adres: M. Chytil, Mor. Ostrava, Táborská 16. Já už pak Ostraváky uvědomím.

Ahoj slezině!

Meda ze Skagwaye.

Redakci. Prosim vás, kluci, nechte té diskuse o politice, co pak se nepopsalo o tom už dost papíru? Rozšířte radš „Drby z čundrů a osad“ a bude to síchr lepší. — Ahoj! — Meda.

Okolo tý moravský sleziny.

Kamaráde Jille, Tvá adresa v 25. čísle je zhodnutá, páč všechna korespondence přichází zpět. „Policejní nehlášen“. — „Adresát na čísle 26. neznámý“ (podepsán Palma, listonoš). „Vývoláno všem doručitelům v Přerově neznámý.“

Tak co je s tebou? Co bude teď stou moravskou slezinou? Zkrátka vem na vědomí, že celá Ostrava se chystá k Vám. Teď nám jen expres sděl plac, kam máme přijet, ať tam deme na síchr. Rozhodně počítáme s 31tým srpnem.

Vostatni si povíme ručně!

Hoj hoj!

Za Ostravu Holan.

Piš na adresu Josef Komárek, Slezská Ostrava, Bezručova 1027.

VŠEM OSTRAVSKÝM TRAMPŮM, a zvláště osadě Hobo, Skagwai, Hawai, ještě jednou děkuju za laskavé přijetí, vy kluci zlatý, byli ste mě víc než kamarády, ty, Hobane, Ferry, Šmellinku, a jak se všechny jmenujete, budu na vás vzpomínat ještě hodně dlouho; připadalo mně, když sem s váma seděl u táboráku a zpíval, že jsem mezi váma už několik let, a ne první večír. Kluci zlatý, těším se na tu chvíli, kdy vám budu moc stejně oplatit u nás na Libřici, i toho hoba vám vrátím, aby ste věděli, že jsem dobrej kamarád. Hoši, jak sem byl mezi vámi, tak sem poznal, že to berete ze správného konce, ty domorodci jsou vámi nadšený, proto že jste veselý a takovej nákej arcibiskupskej hajnej, až mu dáte jednou pořádně za vyučenou, se vám bude vyhýbat na 100 kroků, tak jen pořad tak dál, jak ste začali, rostte, silte a za chvíli i ty největší padouři poznají, že taky něco znamenáte. Ale já bych se tady rozkecal a Melíšek to má rád krátký, tak ještě jednou mohutný ahoj! a nashledanou zase u nás a vzpomeňte si, až budete u táboráku brnkat na kytary, že vám tam byl taky jednou jeden kamarád zazpívat, a že vás vždy přijme s otevřenou náručí.

Šerif Adelaida.

„Bratrance“ Bořkovi, šerifovi bratislavské osady Waikiki upřímně děkuje za příbuzenský vztah a vše ostatní, včetně všech výhod s tím spojených (vidíš, Bořku, je to blbý, ale děkovat se prý musí). Franta Tundra.

Kamarádům - vojákům z Ružomberka, Lipt. Sv. Mikuláše, Popradu, Košic, Michalovců (trampovi-kuchařovi) Chustu za komisárky a obědy, pp. správci útulny na Popradském plesu, kuchaři z Palace-sanatoria ve Smokovci, Holubové restauraci v Popradě, slečnám z cirkusu Kludský, Hotelu ve Spiš. Nové Vsi proti nádraží, Českosl. Domu v Košicích, Bulce, YWCE, Česko-budějovické bůdě, Schmiedlové restaurantu tamtéž, Skautům v Michalovcú, židovským skautům v letním táboře Boržavě, restauraci u Grobiána a paní Marhulové z Tačeva za obědy, večere a vůbec jídlo druhů rozličných, jakož i všem možným dopravním prostředkům, náklad. autům, vozům, pánům přednostům stanic a všem, kdož nás nechali pod střechou hostinnou, děkuju tímto „tři pražští studenti, podnikající

pěšky cestu kolem republiky“:

Franta Tundra, Olda Křepinský, Otto Blau.

Jazina, 7.-VIII. 1930. Kluci z Red Riveru, hledal jsem zde marně — vysvětlete. Tundra.

Strasbourg.

Napsal: Cosino.

Všem trampům, chystajícím se na čundr dál vod Librajdy, chtěl bych dát avis v některých městech na dobrá bidla. Ve Strasbourgu obyčejně se kluci hodně pletou a pak šupajdá šup domů. Hned totiž, jak se sem dostanou, zajdou si do „Arbeitsamtu“ a když nemají pracovní povolení, hned si je vemou sebou. Přijedete-li vlakem z Prahy sem, co stojí ale 300 Kč, vylezte na nádraží a jděte tunelama, kde je napsáno „sortie“ ven. Já sám sem to zblbnul a lez sem vchodem a platil 5 frs pokuty. Rychlík sem přijíždí brzo ráno. Zůstaňte dochrnět těch několik hodin na nádraží, portýr vás nevyhodí. Ráno počítajte dete schánět něco do žaludku. Na „Place de Gare“ nestojí za zmínku nic, kde by ste něco ráno ulovili. Je tam sice votevřenej restaurant, cabaret „Eden“, ale tam sou za bedněný; co se týče vaši snídaně. Nejlepší by bylo, kdyby ste navštívili pana Kočiho, česko-francouzského velkocukráře, ten rád dopoří český kluky. Jeho dílna, která je otevřená od 6ti hodin, je na „Place d'Austerlitz 37“, řeknu, jak se tam dostanete. Půjdete rovně přes náměstí do ulice „22. novembra“. V tyto ulici má pan Kočí krám, ale tam nechodte, je tam jenom jeho stará bába a ta vás vyhodí. Na konci ulice napřič stojí kavárna „Café de la Republic“, tam odbočíte pod podloubí do prava k „Cinema U. T.“ a malou uličkou za cinema se dostanete na „Place Guttenberg“. Na tomto náměstí vás upozorňuji, najdete k přespání pokoje od 5 do 10 frs. Půjdete okolo „Compagne Singer“ na „Rabenplatz“, odkud malou uličkou na „Place d'Austerlitz“. Začnete hned na Kočiho česky a bude dobrá snídaně jistá. Na voběd jděte do kuchyně hotelu „An petit Paris“.

osada a redakce

kde mají českou kuchářku. Pak na „Place Broglie“ do café „L'université“. V zadu v parku u university už vo žádným dobrým žebradle nevím. Tocevi, že se dete podívat taky na „Place Catedrale“ na kostel, kerýmu jedna věž chybí. Za zmínku stojí ještě několik restauračních kuchyní, a to „Montmartre“, kde dělají jenom minutky a hodně jim toho zůstává. Pak „Sport“, ale jenom odpoledne a večer. Na konsulátě tady nic nedostanete, ostatně jako všude. Ještě jeden český dobrodinec tady bydlí, ale půl druhý hodiny v „Alteheimnitzstrasse“, v domě proti vchodu do kasáren. Děte se podívat taky na „Point Kehl“, ale to už je vaši věci, já vám dávám jenom adresy dobřejch žebadel. Fotky se tady dají prodávat, ale ne moc vokatě, tady u hranic jsou moc přísný, dále už to je na prodej lepší.

Hlásíme se, co by nová osada stanařů na Brdách: „Dalas“.

Scherif Faláš.

Drby.

My vopuštěný kamarádi sme teď zrovna hrozně dojmutý nad zmiznutím našeho vosadního zpustlíka Bougira. Je to první kluk z našich osadníků, kerej se uškub vod padourskýno života, podleh touze po dálkách a vydal se na cestu za neznámějma cílema vokolo světa, živě se po cestě zemskejma plodinama, velkoobchodem fotkama s jeho krásným sychtem a podobnejma volovinama.

Ani ses s náma, rošťáku, pořádně nerozloučil, najednou ses nám zdejchnul a teď, páč nevíme, kde se zrovna čundráš a esi seš vůbec eště v Československu, tak Ti posíláme toudle cestou kamarádskej pozdrav.

Přejeme Ti na tom tvým putování moc srandy, truňku a hlavně ať Tě velkej Manitou ochraňuje před nevlídným národem chlupatejch, kteří jeví k našineckejm poutníkům značnou antipatii.

No a nezapomeň ve světě na svou mateřskou vosadu.

Tak Ťě holt zdravíme s ufnukaným Ahoj ubřečeným sirotkově ze Santa Puelo.

Kamarádi, kteří se sem zatoulají, dostanou požer a chlastivo. Slibuji každému řádnej potlach.

Jsmo tělesně uloženi u Pařezitýho

rybníka a tento zase je u Telče. K doptání v Telči. Ty padouři popraskaný nás tady placama votravujou, ale kašlem na ně.

Za Dinah Táta.

Radostná událost.

Po velikém hloubání jsme se rozhodli založit osadu „Luna“ (stanaři) na Klíčově.

Za kluky z Luny

Osamělý vlk.

Vážená Redakce!

S hřímavým Ahoj sdělujeme Vám k velké naší radosti, že se nám podařilo založit trempskou osadu. Tato naše osada skládá se ze 7 správných kluků a 3 trempek. Naším cílem bude, aby jsme ukázali ve spolupráci s Vámi, že se nebojíme nijak nadutých „Padourů“. Budeme postupovat jako řádní trampové. Jsme všichni proletáři a táhneme za jeden provaz proti Padourům.

Máme již za sebou 2 dosti velké čundry a jednoho z nich zúčastnil se i kamarád Zorškin z osady Hambatejch. Osada naše nese hrdé jméno Alma-Aka a jsme na to jméno hrdi. Žádáme Vás laskavě o uveřejnění založení nové osady.

Za osadu „Alma-Aka“ v Přerově šerif John Chechtavej.

Osada „Hawai“ v Hukvaldech zve kluky, čundrající Bezkydami i Ostraváky, k návštěvě boudy. Vypitko noste sebou, páč vosada je furt zlitá. — Bužirovi z osady Santa Puelo (Most) přejem na jeho čundru Evropou moc štígra a eště jednou ahojujeme. Varujeme osadníky před jeho přijetím. Ináč fajnovej kluk, ale vyžere a poplívá celou boudu. — Ahoj!

Šerif Hawan of Hawai.

Srdečný Ahoj! všem dobrým kamarádům z Moravy posílá

Rudý Racek s Račicí.

Hledám partnera do kanoe, v zimě lyžaře. — Piš jen ten, kdo může být dobrým kamarádem, pod zn. „Camping a lyžařství“ do admin. t. l.

Kamarádovi z Ontario, který dře kedsy sám.

Jsi-li správný kamarád, tedy se připoj k nám. U nás se ti nestane, že bys byl nějak odstrkován, neboť my spáváme všichni tři pod širým nebem a příkrýváme se nebesama. Ven se jede za každého počasí. Když budeš chtít zabrat, tak přijď v sobotu v 7.24 večer na nádraží Ostrava-Vítkovice.

S kamarádkým Ahoj!

šerif Wagus (dříve Nosanek), osada San Domingo.

P. D. Nás lehce poznáš!

! Slavnej redakci Trampa!

Tak Vám slavnostně vohlašuju, že byla na řece Malši u Budějovic sedmej (?) den stvořena vosada a jelikož to bylo u vody, vokrřtěna „Spartakus“ jako pozdrav těm vtrokům, ale ne těm hradeckejm. Slezli se smutně bloudící Gigolové a řkouce sobě, toť země, jež rodí slzy a plodí pendrečky, domov můj a jeden druhýmu povídal: zde budíž postaven stánek Tvůj.

Hned s tím, jelikož to bude vosada, jež sobě za oučel vezme všechny ostatní trampíky pozvat na hrádky a zvláště tu vosadu těch Křiklounů a nek na Malši na Rechlich, by dala o sobě vědět, voni sou snad z Vrba, třeba tím harmoniem co tam maj, a též ostatní dobré trampy z okolí Budějic mohutně na nás upozorňujem. — Ahoj!

Za vosadu Spartakus

Rudý šerif.

Mláďenci z Kutné Hory, cestující do Košic, poněvadž prý jste se vsadili, že onu cestu vykonáte!

Snad se pamatujete i na nás dva, vandráky, jež jste uviděli v oknech noclehárny v Žilině a k nimž jste přišli, prý si trochu pokecat. Pravili jste, že patříte k obci trampů. Pamatujte si ale: Dobrý tramp nikdy neutěče kamarádovi, když tento si jde něco koupit. Dobrý tramp se neskrývá, když vidí, že kamarád ho dohání. Pravili jste, že jste založili osadu v Kutné Hoře, kterážto má se ohlásit v „Trampu“. Jestli jest však osada jako její zakladatelé, pak by bylo lépe vůbec nedat o sobě vědět, neb tam se hlásí jenom trampové kovaní.

Tolik vám

2 vandráci z České Třebové.

Šerifovi z El Pasa.

Po rozmluvě v redakci (chtěli jsme ti psát docela sprostě) zve me tě na volnou debatu do chaty. Kdo jste? Po případě napiš: Franta Klein (Hezoun), I., Liliová 8.

El Paso, Brdy.

Pro redakci!

U nás blbnou někerí kluci a chtěj založit osadu „Mladých snů“! Ahoj! Wagus.

Všem trampům a trampulenám oznamuju, že v Josefském údolí vznikla nová osada „Tibet“. Šerifem je Red Hill.

Ležejí prej u vohně, natáčejí gramofon, lámou dříví a vařejí těžká žrádla.

Registrujeme a ječíme Ahoj!

Veškeré dopisy na adresu Jaroslav Neužil, Ricmanice, p. p. Bilovice nad Svitavou u Brna.

Ahoj! Ricmaničtí kluci.

Kamarádům z Moravské Ostravy! Osada „Hawai“ již existuje čtyři roky se slavnou tradicí v Čerčanech. Tudíž na vědomost vám dáváme, abyste si nechali svoje staré jméno, nebo vám skočíme do huby! Ahoj! Starešina Vilda.
(Uvěřejňujeme s podmínkou, že si přečteš říkání Franty šerifa ve sporu El Paso!)

Kluci kamarádský: El Paso a El Paso!

Nevolali ste mě sice, ale já se míchám do vašeho sporeni doufaje, že mě nakonec svorně nezfukáte. Jste jistě samí dobrý kuci, tak nač do se hned bušit? Vyřiďte si všechno po kamarádsku voko do voka. Časopis „Tramp“ je vaším listem a votiskne vám, co chcete, ale uznejte, že je škoda místa na vzájemnej boj.

Ty Franto nemáš poslouchat, tím mñ věřit tomu, co ti mektá nějakaj padas. Seš trempíř, tak máš jít jen dycky k svejm.

Kuci na Brdech sou milionoví, ale bolí mě na ně, že mě podezřivali z inteligence a z toho písání. Prál to Franta Hezoun, jsa rozčilen nad míru. Odmitám podobná hnus-

ná nařčení a chtěje býti příkladem, nabízím, že si změním méno na František Čudlášek. Následujte mne kuci a dejte si k tomu El Paso třeba přídomek „na Brdech“ nebo „na Kladně“ a už to je. Až se, kuci, smíříte a budete to slavit, upozorňuju, že taky rád.
S ječivým Ahoj!

Šerif Franta.

Hošové!

Hlásím založení nové osady, zovoucí se „Osada 13ti lotrasů“. Stop. Sídlo: Rájová u Plzně. Stop. Přijďte navštívit. Ahoj! Za osadu

Teddy.

Kluci, pište na adresu: Tonda Mulač, Plzenecká 23, Plzeň.

V neděli 10. srpna jsme opustili tábořiště a šli k Adlerovi. Nevrátili jsme se -více, byvše na zpáteční cestě potrefeni ozbrojenou mocí. V naději, že jsi se ujal našeho stanu a chlebníků, žádáme tě o sdělení adresy do redakce „Trampa“.

Děkujeme ti předem:

Rudla, Pepík, Venda.

Koupím chatu. Nabíd. do adm. tohoto listu pod znač. „Libřice“.

Koupím chatu. Znač. „Ihned 80“. Manabyki - Cukdan.

Klukům z Hawaia a Hobo,

šerifovi Hawanovi, Čikimu, Fatymu, Hobanovi z Hobo a Frantovi Brejlatýmu děkuji eště jednou za pohoštění a chrápandu. Hobane, a až tam přijde zase nákej kluk ze severu, tak Frantu uvaž a nepouštěj k němu žádnýho, sic ten kluk rozchechtá každýho a mohlo by to vosadu stát zařízení. Teda ty rozbitý hrnce mi vodpusť! — Eště Ahoj!

Bu žir, Santa Puelo.

+ EL-RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy měřičků** za Kč 24.- a 65.-, pro zastaralé poruchy Kč 120.-

Louisa Roudenská,

diplom. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubešky.
PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Pane hajnej, zalknou Meliška, von má tamdie v lose rozdělanej táborák . . .

TRAMP vychází v pátek každého týdne. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo náměstí 15. — Telefony: 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, škodova 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ul. č. 6. — Vydavatel Quido Langhans. — „Trampa“ rediguje a za redakci zodpovídá Karel Melíšek. — Tiskem „Impressa“, tisk. spol. s r. o. v Praze, Karlovo nám. 15. — Používání novinových známek povoleno pod čís. 60.788-VII-1929.